

HOOFDSTUK 1

Dit is
Kasper Verhoeven.

Hij is het niet écht. Het is een plaatje van hem.
NATUURLIJK. Als je dat nog niet doorhad, is
dit boek veel te moeilijk voor je en kun je beter

Het supersimpele boek vol megamakkelijke verhalen voor suffice sukfels gaan lezen.

Kasper Verhoeven is net als jij en ik. Of nou ja, niet zoals ik, want ik ben groot en harig en Kasper is klein en vrij glad. Dus hij is net als jij. Hij is wel een jongen, dus als je een meisje bent is hij anders omdat hij een je-weet-wel heeft. Kasper is dus net als sommigen van jullie.

Maar er is één **WAANZINNIG GIGA GROOT** verschil.

Hij kan in dieren veranderen.

Het ene moment is-ie een gewone jongen, en het volgende is-ie een wolf.

Of een gordeldier.

Of een kronkelmonster (wat zoals iedereen weet de echte, wetenschappelijke naam voor een slang is).

Oké, dat betekent waarschijnlijk dat Kasper heel anders is dan jullie, omdat verder niemand in dieren kan veranderen.

Het lijkt me het beste als we even opnieuw beginnen met dit boek, denk je ook niet?

Doe maar gewoon alsof je dit stuk niet gelezen hebt, goed?

HOOFDSTUK 1

(Opnieuw)

Dit is Kasper Verhoeven.
Hij is het niet écht. Het is gewoon een plaatje
van hem. **NATUURLIJK.**

Kasper Verhoeven is absoluut niet zoals jij en ik. Hij is echt totaal anders. Kasper is *uniek*. Kasper kan namelijk in dieren veranderen. In kronkelmonsters bijvoorbeeld.

Tot zo'n drie weken na zijn negende verjaardag was Kasper eigenlijk een heel gewone jongen. Hij was net voor de honderdduizendste keer in het ziekenhuis op bezoek geweest bij zijn oudere broer, SuperMove. SuperMove was behoorlijk ziek en lag echt al eeuwen in het ziekenhuis. Dat was heel vervelend, want Kasper wist zeker dat hij zijn broer inmiddels kon verslaan met FIFA op de PlayStation 4 en dat wilde hij graag bewijzen. Bovendien moest de geheime hut in de tuin gerepareerd worden en dat kon Kasper niet in z'n eentje. En soms wilde Kasper gewoon dat zijn broer weer naar huis kwam zodat hij iemand had om verstoppertje mee te spelen. Verstoppertje in je eentje is geen bal aan – Kasper had het geprobeerd.

Beterschap

Als je heel slim bent, heb je misschien al gereden dat Kaspers broer niet écht SuperMove heet, maar wee je gebeente¹ als je hem niet zo noemt. Kaspers broer heette ooit Nick, maar nadat hij zijn hele leven Nare Nick was genoemd, stompte hij iedereen die zijn echte naam gebruikte in z'n gezicht. SuperMove was twaalf jaar, lag in het ziekenhuis en kon Kasper nog steeds makkelijk verslaan met FIFA, wat Kasper ook beweerde. En het zou kunnen dat hij een vriendinnetje had, maar hij zou je meteen in je gezicht stompen als je zei: 'SuperMove heeft een vriendinnetje.' Eerlijk gezegd was het sowieso knap om een gesprek

¹ Je vraagt je waarschijnlijk af wat 'wee je gebeente' betekent. Het zit zo: alleen ouders en leraren mogen 'Wee je gebeente als...' zeggen. Dat staat in de wet. Maar als je wilt lachen, moet je eens aan ze vragen wat het betekent. Wat het precís betekent. Waarschijnlijk komt er dan stoom uit hun oren en ga je ontzettend op je kop krijgen, maar dat zal het meer dan waard zijn.

PS Dit heet een voetnoot. Het heet een voetnoot omdat als slimme mensen in het oude Griekenland iets belangrijks hadden bedacht dat ze beslist niet moesten vergeten, ze het op hun voet schreven.

Hm, eigenlijk weet ik niet helemaal zeker of dat wel klopt. Dus ga er maar niet van uit.

met Kaspers broer te voeren zonder in je gezicht gestompt te worden.

Zodra Kasper en zijn ouders thuiskwamen na hun bezoek aan SuperMove, rende Kasper de trap op naar zijn kamer. Hij dook op het bed, onder zijn deken, en probeerde niet te denken aan de **'grote scan'** waar zijn broer net over had verteld. Na een tijdje veegde hij zijn ogen droog en duwde de deken omhoog met een tennisracket om zijn bed in een tent te veranderen. Zodra de tent stevig stond en niet meer instortte, deed hij zijn zaklamp aan om zijn lievelingsboek te lezen. Kaspers lievelingsboek ging over vulkanen. Er stonden foto's in van enorme uitbarstingen en oranjerode lava, en hij vond het leuk om te fantaseren dat hij aan de dood ontsnapte door over de lava langs de berg naar beneden te surfen en vallende brokstukken te ontwijken.

Het geruzie van zijn ouders beneden rommelde

door het huis als onweer in de verte. Kasper sloeg zijn boek dicht. Hij kon zich niet concentreren. Buiten was het al donker en de straatlantaarn voor Kaspers raam wierp griezelige schaduwen op de muur van zijn kamer. Kasper vond de silhouetten van de takken net iets te veel op lange, grijpgrage heksenvingers lijken, dus hij sprong bliksemsnel uit bed om de gordijnen dicht te trekken.

En op dat moment gebeurde het voor het eerst.

Het begon met een trilling bij zijn oog. Kasper bleef stokstijf staan en voelde zijn ooglid knipperen als een gek. Zijn oog had weleens vaker getrild, als hij moe was, maar dit was anders. Het voelde alsof iemand hem in het stopcontact had gestopt. Zijn andere oog deed ook mee en zijn beide ogen knipperden en trilden nu.

Er schoot een gevoel door zijn lichaam, alsof hij door een elektriciteitsdraad werd

geperst, alsof hij elektriciteit wás. Zijn hele lijf

GONSDE en knetterde.

Het gegons en geknetter werd sterker, tot het leek of hij in brand stond, maar dan in een eindeloze buis van golvend en samengebald vuur.

Zijn huid voelde heel raar. Tintelend. Hij keek naar zijn arm en zag tot zijn grote schrik dat er overal haren uit zijn vel staken.

En vreemd genoeg werd de kamer ook groter.

Maar nee, besefte Kasper, de kamer werd niet groter – hij was aan het krimpen!